

Det ærede kongevalgte Medlem. (Ussing) mente, at, da Sundhedskollegiet havde modsat sig visse Bestemmelser her i Lovforslaget og fraraadet at gaa ind paa den sidste Del deraf, maatte man helst lade det ligge for det Første. Den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Bloug) mente derimod, at der i Grunden ikke kunde komme noget Godt ud af denne Sag, saalænge vi havde det nuværende Sundhedskollegium. Det maatte bort først, Justitsministeren maatte have en Autoritet at støtte sig til, inden vi kunde komme til en ret fornøftig Ordning. En bestemt Modsigelse imellem to Betragtninger, der lede til det samme Resultat, kan man ikke tænke sig. De Bemærkninger om Enkelthederne, jeg skal tillade mig, angaa 2det Affnit af § 1 og et Par følgende Bestemmelser. I 2det Affnit af § 1 hedder det nemlig, at Ansvar bliver dog ikke at gjøre gjældende imod den, der kun ved en enkelt Leilighed, efter eller uden Opfordring, giver Raad imod en Sygdom, forsaavidt han ikke derved søger Erhverv eller udøver en stadig Virksomhed i saadan Retning. Disse Bestemmelser: „ved en enkelt Leilighed“ og „stadig Virksomhed i saadan Retning“ ville, saaledes som Ordene lyde, komme i Strid med den Lægepraxis, som Mange i Husene, især paa Landet, hvor der er langt til en Læge, udøver til megen Gavn for deres Familier. Ofte er det Husmoderen, der ved Hjælp af en Lægebog tager sig af alle mindre Sygdomme, som forekommer i det hele Hus, og det vil jo derfor ikke være en Virksomhed ved en enkelt Leilighed, men virkelig en stadig Virksomhed. Det er vistnok ikke Hensigten at ramme en saadan Virksomhed med Lovens Straf eller undtage den fra den Frihed, som Loven i Øvrigt giver, men jeg frygter, at i paafølgende Tilfælde kunne Ordene forstås saaledes, at denne i og for sig meget gavnlige Virksomhed vil blive strafbar. Jeg skal derfor henlede Opmærksomheden derpaa, idet jeg, som sagt, underkaster mig den høitærede Justitsministers Kjendelse i Sagen. — I § 8, andet Stykke, findes de Ord: „eller at Døden eller Stade paa Legeme eller Helbred er bevirket ved uforsvarlig Behandling.“ Jeg er bange for, at disse Udtryk kunne misforstås, fordi de ere noget ubestemte, og jeg vil henstille, om man ikke kunde ombytte den med andre Udtryk, der ere mindre afhængige af et Skjøn; thi det, at Døden indtræder, er sikkert, men Dødens Grund er i mange Tilfælde høist usikker. Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, at i § 10 findes baade i første og andet Stykke Udtrykket „aabenbar Uvidenhed“; det stilles som Betingelse for Straf, at der er udvist aabenbar Uvidenhed. Om der nu i en Sag er udvist aabenbar Uvidenhed eller ei, vil i saare mange Tilfælde komme an paa, hvem der dømmer; thi dersom man tager visse lægevidenskabelige Autoriteter til Dommere, ville de selv-

følgelig lægge deres Anskuelse om, hvad der er det Rette, til Grund for Dømmen; men nu er der jo forskjellige Meninger om, hvilke Principer der her ere rigtige, og den, der efter Ens Anskuelse har vist aabenbar Uvidenhed og Uvindighed i en Sag, kan maatte efter en Andens Anskuelse have handlet rigtigt. Der vil derfor ofte indtræde en aabenbar Vilkaarlighed som Følge af det Udtryk, jeg her omtaler. Jeg skal tillade mig at nævne et Exempel, som vil vise, at der virkelig i saadanne Forhold kan være megen Kvind tilstede. En høiflyttelig Person blev nylig i England underkastet en Operation, der endte med Døden. Den Methode, der anvendtes, var Gjensind for de engelske Blades Lovprisninger, medens de danske Læger vare af den Mening, at Operationen var et stort Misgreb, og at den maatte ende med Døden, hvilket jo ogsaa skete. Lad os nu antage, at istedetfor de høit priste engelske Læger havde en Kvindalver havt den Syge under Behandling; vilde han da ikke i denne Sag være bleven dømt for at have udvist aabenbar Uvidenhed? Jeg frygter derfor, og dog vil jo Ingen stemple de paagjældende Læger paa denne Maade. Dersom den ærede Justitsminister altsaa vil tage under Overveieelse, om der ikke kunde ske nogen Modifikation i disse Udtryk, vil jeg være ham meget taknemlig. Jeg skal imidlertid slutte, som jeg begyndte, nemlig med meget at raade til at tage Lovforslaget, som det er, hvis den ærede Justitsminister modsætter sig Forandringer deri.

Ussing: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Ussing: Den ærede sidste Læser mente, forekommer det mig, at jeg havde karakteriseret Lovforslaget som et Forslag, der gik ud paa at give Frihed til at gjøre Skade. Jeg vil dog forvare mig imod, at jeg skulde have udtrykt mig paa den Maade. Naar jeg brugte det Udtryk, som den ærede Læser siger til, var det, mener jeg, i den Forbindelse, at jeg derved vilde give tilkjenning, at den Fordring, som man undertiden gjør, at et Menneske i Almindelighed kan kræve, at han skal kunne ernære sig, paa hvilken Maade han finder for godt, unutilt kan anvendes paa alle Arter af Næringsveie og at det navnlig synes mig at være klart, at den ikke kan anvendes paa en Næringsvei som den, der her er Spørgsmaal om, hvor der ikke blot er Tale om Vigtigheden af, at den Enkelte kan ernære sig, men hvor der paa den anden Side ogsaa er Tale om den Skade